

Sygn. akt I C 2310/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Anna Dulaska

Protokolant : Wioletta Chmiel

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 grudnia 2016 roku,

w S.

sprawy z powództwa **Gminy M. S.**

przeciwko **E. M., S. M., K. M., F. M., O. M. i J. M.**

o wydanie lokalu

I. nakazuje pozwanym E. M., S. M., K. M., F. M., O. M. i J. M. aby opuścili i wydali powodowi Gminie M. S. lokal mieszkalny numer (...) położony w S., przy ulicy (...) oraz opróżnili go z należących do nich rzeczy ruchomych;

II. ustala, że pozwanym S. M., E. M. i J. M. przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego i wstrzymuje wykonanie opróżnienia lokalu opisanego w punkcie I do czasu złożenia pozwanym przez Gminę M. S. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego;

III. ustala, że pozwanym K. M., F. M., O. M. nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego;

IV. zasądza od pozwanych E. M., S. M., K. M., F. M. i O. M. solidarnie na rzecz powoda Gminy M. S. kwotę 320 (trzystu dwudziestu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

V. nie obciąża J. M. kosztami procesu.

SSR Anna Dulaska

UZASADNIENIE

Powódka Gmina M. S. wniosła o nakazanie pozwanym E. M., S. M., K. M. i F. M., aby opróżnili lokal mieszkalny numer (...) położony w S. przy ul. (...) i wydali go powodce w stanie wolnym od osób i rzeczy oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka wskazała, że jest właścicielem lokalu objętego żądaniem, zaś pozwani nie regulowali należnego czynszu oraz swoim zachowaniem w sposób rażący i uporczywy wkraczali przeciwko porządkowi domowemu.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa podnosząc w toku postępowania, iż okoliczności podnoszone przez powódkę są nieprawdziwe.

W piśmie procesowym z dnia 14 października 2015 roku pozwany S. M. wniósł o oddalenie powództwa w całości, zaś w przypadku jego uwzględnienia ustalenie, iż pozwanemu przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany zaprzeczył jakoby on jego rodzina zalegali z opłatami czynszowymi, wskazał

jedynie, iż pewne zaległości, które rzeczywiście istnieją są związane z nieprawidłowym sposobem ustalania opłat przez powódkę. Dodatkowo pozwany zaprzeczył jakoby zachowanie członków jego rodziny mogło zostać zakwalifikowane jako rażące wykraczanie poza porządek prawny. Wskazał jednocześnie, iż faktycznie czasem pomiędzy członkami jego rodziny a jednymi z sąsiadów dochodzi do sporów, jednakże są to zwykłe spory sąsiedzkie.

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2016 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanych O. M. i J. M.

W toku dalszego postępowania strona powodowa pozostała przy uprzednio wyrażonych stanowiskach procesowych zaś pozwani konsekwentnie wnosili o oddalenie powództwa

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Lokal mieszkalny położony w S. przy ul. (...) stanowi własność Gminy M. S..

W dniu 30 października 2008 roku została zawarta na ten lokal – pomiędzy Gminą M. S. a małżonkami M. – umowa najmu lokalu na czas określony do dnia 8 listopada 2010 roku. W lokalu tym zamieszkuje S. M. wraz z małżonką E. M. oraz ich dzieci: K., F., O. i małoletnia J..

dowód: karta osobowa – k. 4-5, 171

umowa najmu – k. 6-8,

protokół zdawczo-odbiorczy – k. 9

Pismem z dnia 28 sierpnia 2014 roku M. S. zgłosiła zarządcy nieruchomości nieprawidłowe zachowanie członków rodziny M., wskazując, iż zachowują się oni w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego, obrażają sąsiadków, używają wyzwisk, zastraszają współmieszkańców oraz dewastują wspólne mienie. Na tej podstawie zarządca nieruchomości wszczął postępowanie sprawdzające, a nadto zwrócił się – pisemnie – do S. i E. M. – o przestrzeżenie porządku.

dowód: pismo z dnia 28 sierpnia 2014 roku – k. 11,

pismo z dnia 1 października 2014 roku – k. 10,

pismo z dnia 30 września 2014 roku – k. 10v,

zeznania M. S. – k. 154-155

Pozwani nieterminowo i nie w pełnej wysokości regulowali opłaty czynszowe, co doprowadziło do powstania zaległości. Po wygaśnięciu umowy pozwani zajmują lokal bez tytułu prawnego i w związku z tym są zobowiązani do regulowania odszkodowania z tego tytułu.

Nadto na skutek zaległości zostały z nimi rozwiązane umowy o dostawę wody i ciepła i w chwili obecnej media te są pobierane również bezumownie, co spowodowało konieczność doliczenia kosztów tych dostaw do odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu. Pozwanym zostały zdemontowane wodomierze i wstrzymane dostawy wody. Pozwani podłączyli się do głównego wodomierza i w chwili obecnej zarządca dolicza im koszty poboru wody, zaś wysokość pobieranej zaliczki jest ustalona na poziomie ceny za zużycie 12 metrów sześciennych wody w miesiącu.

Pismem z dnia 21 października 2014 roku pozwani zostali wezwani do wydania lokalu oraz zapłaty kwoty 3 995,01 złotych.

Obecne zadłużenie lokalu pozwanych jest na poziomie 10 000 złotych. Pozwani podejmują – przy pomocy kuratora pozwanego S. M. - próby spłaty powstałego zadłużenia, w tym również uzyskania decyzji o częściowym jego umorzeniu lub rozłożeniu na raty

dowód: wezwanie z dnia 21 października 2014 roku – k. 12-13,

kartoteka konta – k. 15-18, 102-103, 113, 114,

pismo z dnia 11 grudnia 2014 roku – k. 115,

zeznania T. F. – k. 153-154,

zeznania E. M. – k. 192-194,

zeznania S. M. – k. 194,

pismo z dnia 23 listopada 2016 roku – k. 202,

wniosek z dnia 20 grudnia 2016 roku – k. 203,

pismo z dnia 21 grudnia 2016 roku – k. 204-205

Do powstania zaległości w opłatach czynszowych doszło na skutek odmiennej oceny obowiązków wynikających z faktu zajmowania lokalu bez tytułu prawnego, a nadto z uwagi na problemy finansowe pozwanych. Pozwany S. M. jest osobą ubezwłasnowolnioną częściowo z powodu choroby psychicznej i zespołu zależności alkoholowej, pozwany pobiera świadczenie rentowe w kwocie 642,95 złotych netto, ponadto podejmuje prace dorywcze.

Pozostali pozwani czasowo pozostawali bez pracy, korzystając z pomocy społecznej.

Obecnie E. M. podejmuje nową pracę, wcześniej pracowała do kwietnia 2016 roku w kwaciarni. Pozwana nie jest zarejestrowana w PUP.

J. M. ma 15 lat i kontynuuje edukację.

O. M. pracuje i uzyskuje miesięczny dochód na poziomie 850 złotych. F. M. również pracuje i pobiera wynagrodzenie w kwocie 1 500 złotych. Pracę zawodową podjął również K. M..

dowód: dane PUP – k. 54, 147

dane (...) k. 55, 163

dane ZUS – k. 149 -150, 161, 160

postanowienie z dnia 29 lipca 2013 roku – k. 63,

postanowienie z dnia 7 stycznia 2003 roku – k. 87,

postanowienie z dnia 28 lipca 2015 roku – k. 100, 105;

wypis z treści orzeczenia lekarza orzecznika – k. 101,

zeznania E. M. – k. 192-194,

zeznania S. M. – k. 194

Z uwagi na chorobę pozwanego w lokalu dochodzi czasem do kłótni i awantur, przy czym zachowania te nie zakłócają spokoju pozostałym mieszkańcom nieruchomości. Pozwany czasami zachowuje się nieprawidłowo wobec członków swojej rodziny oraz sąsiadów. Pod wpływem alkoholu wszczyna awantury i kłótnie, bywa agresywny. Rodzina korzystała z pomocy (...) oraz asystenta rodziny, ma założoną niebieską kartę.

Lokal zajmowany przez pozwanych jest zadbane i czysty, nie nosi żadnych śladów dewastacji. Poza chorobami pozwanego w rodzinie nie występują inne problemy związane z zachowaniem poszczególnych członków rodziny. Dzieci kontynuują edukację lub podejmują zatrudnienie, Podłożem wszystkich konfliktów jest stan zdrowia S. M..

Pomiędzy rodzinami państwa M. i państwa S., a dokładnie pomiędzy nimi a M. S. dochodziło do konfliktów, wzajemnego obrażania się, agresji słownej i innych nagannych zachowań, przy czym w chwili obecnej relacje pomiędzy rodzinami są poprawne.

dowód: częściowo zeznania M. S. – k. 154-155,

zeznania P. S. – k. 156-157,

zeznania E. D. – k. 157-158,

zeznania M. D. – k. 158-159,

zeznania E. M. – k. 192-194,

zeznania S. M. – k. 194

Sąd zważył, co następuje:

Na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz w kontekście stanowisk stron powództwo będące przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Dokonując oceny zasadności żądań podmiotów uczestniczących w postępowaniu, sąd oparł się w całości na przedłożonych dowodach z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, ani treści w nich zawartych, a i sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności dyskwalifikujących wskazane dowody.

Nadto Sąd oparł się również w zasadzie w całości na zeznaniach przesłuchanych w toku postępowania świadków oraz samych stron. Zeznania te wzajemnie ze sobą korespondowały, nadto były logiczne, spójne i w zdecydowanej mierze zostały potwierdzone dowodami z dokumentów. Powstałe nieścisłości i rozbieżności wynikały jedynie z różnego stopnia zainteresowania okolicznościami mającymi stanowić treść zeznań, a nadto z odmiennej interpretacji prawnej zaistniałego stanu faktycznego. Szczególnie ostrożnie sąd oceniał jednakże zeznania M. S., która pozostawała w konflikcie z pozwanymi. Częściowo zeznania tego świadka nie zostały potwierdzone żadnym innym dowodem, w tym również zeznaniami P. S. – małżonka świadka, który wprost wskazywał, iż konflikt rodziny M. nie dotyczył wszystkich sąsiadków a jedynie M. S.. Poza tym P. S. zeznał – co zostało potwierdzone również zeznaniami samych pozwanych, iż w chwili obecnej konfliktu tego nie ma. Takowe rozbieżności i treść zeznań M. S. wynikają – w ocenie sądu – z faktu osobistego zaangażowania emocjonalnego świadka w istniejący konflikt i chęci przedstawienia tegoż w sposób odzwierciedlający wyłącznie subiektywną, naładowaną emocjonalnie, ocenę zdarzeń i sytuacji. Z tego też względu zeznania te nie mogły stanowić w całości podstawy ustalenia stanu faktycznego i zostały weń włączone jedynie w zakresie w którym korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności żądania wskazać należy, iż podstawę prawną wytoczonego powództwa stanowi przepis art. 222 § 1 Kodeksu cywilnego (dalej k.c.) Zgodnie z przywołanym uregulowaniem właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. W myśl ogólnie obowiązującej zasady rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) to strona powodowa jest zobowiązana udowodnić, że przysługuje jej prawo własności spornej rzeczy, jak i to, że pozwany faktycznie nią włada. Stronę pozwaną z kolei obciąża ciężar wykazania, że przysługuje jej skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania wskazaną rzeczą, które niweczy skuteczność wywiedzonego powództwa windykacyjnego.

W rozpoznawanej sprawie nie stanowiło sporu, że powódka jest właścicielem spornej nieruchomości, co de facto znajduje nadto odzwierciedlenie w ujawnionych w sprawie dowodach z dokumentów w postaci między innymi umowy. W tym stanie rzeczy wątpliwości sądu nie wzbudziło, że powód jest legitymowany czynnie do występowania w przedmiotowym sporze. Przy tym poza sporem była również okoliczność, że pozwani władają niniejszą nieruchomością. Okoliczność ta wynikała bowiem z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym również została przyznana przez pozwanych.

Do rozważenia więc pozostała jedynie ostatnia z przesłanek, tj. czy władający posiada w tym zakresie skuteczne względem właściciela uprawnienie. W tym zakresie sąd oparł się w głównej mierze na dowodach z dokumentów i twierdzeniach stron, które korelowały ze sobą. Należy w tym miejscu zauważyć, że przedstawiona wraz z pozwem umowa została zawarta na czas określony do dnia 8 listopada 2010 roku i żadna ze stron nie kwestionowała faktu jej wygaśnięcia ani nie wskazywała na nawiązanie nowego stosunku obligacyjnego. Pozwani nie podnieśli również żadnych innych okoliczności wskazujących, iż aktualnie przysługuje im jakiegokolwiek prawo do zamieszkiwania lub korzystania z lokalu objętego niniejszym postępowaniem.

Reasumując powyższe rozważania należało uznać powództwo o opróżnienie i wydanie lokalu mieszkalnego wywiedzione w oparciu o treść art. 222 k.c. za całkowicie uzasadnione, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

W dalszej kolejności ustalenia wymagała kwestia istnienia po stronie pozwanej uprawnienia do lokalu socjalnego

Należy zwrócić uwagę, iż stosownie do art. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego reguluje ona zasady i formy ochrony praw lokatorów oraz zasady gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy. Stosownie natomiast do art. 2 ust. 1 pkt 1 cytowanej ustawy lokatorem jest najemca lokalu lub osoba używająca lokal na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności. Z powyższego wynika, iż wprowadzone w powyższej ustawie mechanizmy ochronne, w tym odnoszące się do orzekania o lokalu socjalnym w oparciu o unormowania art. 14 ustawy odnoszą się jedynie do osób będących lokatorami w przedstawionym wyżej rozumieniu tego pojęcia. Lokatorem w przytoczonym znaczeniu, zgodnie z jednolitym poglądem judykatury, jest nie tylko najemca lub osoba używająca lokal na podstawie każdego innego tytułu prawnego do lokalu, który nie jest prawem własności, ale także były najemca i osoba, która w przeszłości używała go w oparciu o tytuł prawny nie będący prawem własności (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 października 2002 r., I CKN 1074/00, LEX nr 74504).

Odnosząc powyższe do okoliczności rozpoznawanej sprawy przypomnienia wymaga, że sąd z przytoczonych we wcześniejszej części uzasadnienia względów uznał, iż pozwanym przysługiwało w przeszłości w stosunku do lokalu mieszkalnego objętego niniejszym postępowaniem prawo najmu. W konsekwencji sąd zobligowany był w wyroku nakazującym pozwanemu - jako byłemu lokatorowi - opróżnienie lokalu mieszkalnego, stosownie do art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, orzec o uprawnieniu, bądź braku uprawnienia do otrzymania przez niego lokalu socjalnego.

Sąd miał na uwadze, że ustawa przewiduje katalog okoliczności kwalifikowanych jako podstaw do obligatoryjnego orzeczenia wobec pozwanego o takim lokalu (art. 14 ust. 4 w/w ustawy). Z drugiej jednak strony w tej samej ustawie przewidziane były również negatywne przesłanki wyłączające w ogóle możliwość ustalenia uprawnienia do lokalu socjalnego. Stosownie do art. 14 ust. 4 ustawy sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec kobiety w ciąży, małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 1998 r. Nr 64, poz. 414 ze zm.) lub ubezwłasnowolnionego oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą, obłożnie chorych, emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, osoby posiadającej status bezrobotnego, osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały.

Stosownie natomiast do art. 14 ust. 3 tej samej ustawy normującego fakultatywnie przesłanki orzeczenia wobec pozwanego o uprawnieniu do lokalu socjalnego sąd badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania takiego lokalu, orzeka o uprawnieniu osób, których dotyczy nakaz opróżnienia lokalu, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną.

Jak wynika z akt niniejszego postępowania pozwany S. M. legitymuje się orzeczeniem o niepełnosprawności (na stałe), jest osobą częściowo ubezwłasnowolnioną i sprawuje wraz z pozwaną E. M. opiekę prawną nad ich małoletnią córką J. M., co już samo w sobie pozwala na ustalenie, iż tym pozwanym przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego.

Nadto należy mieć również na uwadze fakt, iż pozwany jest osobą nieporadną, zaś druga ze zdiagnozowanych u niego chorób – choroba psychiczna znacznie utrudnia mu funkcjonowanie, zwłaszcza w sytuacji jednoczesnego spożywania alkoholu. Wszystkie te powyższe przesłanki pozwoliły w ocenie Sądu na dojście do przekonania, iż dodatkowo w niniejszej sprawie zaistniały w odniesieniu do pozwanego szczególne okoliczności, o jakich mowa w art. 14 ust. 3 w/w ustawy, uzasadniające udzielenie mu ochrony poprzez przyznanie uprawnienia do lokalu socjalnego.

Reasumując należało uznać, że pozwanym S. i E. oraz J. M. przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku równocześnie w związku ze sposobem rozstrzygnięcia o uprawnieniu do lokalu socjalnego sąd wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu w stosunku do pozwanych do czasu złożenia przez Gminę M. S. oferty zawarcia z nią umowy najmu lokalu socjalnego, co było konsekwencją zapisu zawartego w art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Jednocześnie na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób przyjąć aby takowe uprawnienie przysługiwało pozostałym pozwanym. Brak jest bowiem jakiegokolwiek dowodu wskazującego na istnienie po ich stronie którejkolwiek z przesłanek warunkujących ustalenie takowego uprawnienia.

Kolejną kwestią wymagającą oceny pozostaje kwestia związana z oceny zachowań pozwanych w kontekście uregulowania zawartego w treści przepisu ,art. 17 ustęp 1 Ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów (...), który stanowi, iż przepisów art. 14 i 16 (dotyczących ustalenia uprawnienia do lokalu socjalnego) nie stosuje się, gdy powodem opróżnienia lokalu jest stosowanie przemocy w rodzinie lub wykraczanie w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, albo niewłaściwe zachowanie czyniące uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku albo gdy zajęcie lokalu nastąpiło bez tytułu prawnego.

Powyższe uregulowanie pozwala na nieprzyznanie uprawnienia do lokalu socjalnego, pomimo istnienia przesłanek, w sytuacji wykazania, iż sposób korzystania z lokalu jest tożsamy z tym opisanym w dyspozycji omawianego przepisu. Przy czym podkreślenia wymaga fakt, iż okoliczności te winny zostać – zgodnie z zasadami rozkładu ciężaru dowodów – wykazane przez stronę powodową.

W niniejszej sprawie powódka wskazywała, iż sposób korzystania przez pozwanych z lokalu nosi cechy rażącego wykraczania przeciwko porządkowi domowemu, przy czym okoliczności na to wskazujące nie zostały wykazane w toku sporu. Faktem jest, iż pozwany jest osobą chorą i nadużywającą alkoholu oraz że pomiędzy małżonkami i pozostałymi członkami rodziny dochodzi do kłótni na tym tle. Poza sporem jest również to, iż pomiędzy rodziną państwa M. a M. S. powstał konflikt który rzutował na ich wzajemne relacje. Niemniej jednak żadne z tych zachowań nie może zostać zakwalifikowane jako rażące naruszenie porządku domowego. Oczywistym jest, iż zachowania te są niewłaściwe i naganne jednakże ich nasilenie nie wskazuje aby mogły zostać ocenione jako rażące. Przesłuchani w toku postępowania świadkowie nie wskazywali aby te awantury były częste i głośnie. Poza tym wskazali, iż lokal stron jest zadbane, nie nosi cech dewastacji. W toku procesu nie zostało również wykazane aby swoim zachowaniem pozwani utrudniali korzystanie z nieruchomości. Zdaniem sądu strona powodowa nie wykazała istnienia okoliczności, które wyłączałyby możliwość ustalenia części pozwanym uprawnienia do lokalu socjalnego.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu – zawarte w punkcie IV wyroku – zostało oparte o treść przepisu art. 98 § 1 i 3 Kodeksu postępowania cywilnego, zgodnie z którym pozwany jako strona przegrywająca niniejsze postępowanie o opróżnienie lokalu winien uiścić na rzecz powódki poniesione przez nią koszty postępowania. Na koszty składały się

następujące kwoty: 200 złotych tytułem opłaty od pozwu (art. 27 pkt 11 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.), wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 120 złotych (§ 9 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu).

W punkcie V wyroku, działając na podstawie art. 102 Kodeksu postępowania cywilnego sąd odstąpił od obciążania pozwanej J. M. kosztami procesu i zastępstwa procesowego na rzecz powódki. Zgodnie z powołanym uregulowaniem w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Powołane uregulowanie stanowi odzwierciedlenie zasady słuszności w procesie cywilnym i jest rozwiązaniem szczególnym, ocenianym przez pryzmat całokształtu okoliczności występujących w sprawie. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu, według doktryny, zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, ale również dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. W orzecznictwie wskazuje się, że ocena czy w danej sprawie zachodzi wypadek szczególnie należy do suwerennej oceny sądu, poprzedzonej wszechstronną analizą sytuacji strony (tak też postanowienie SN z dnia 11 lutego 2010 rok, sygn. II CZ 112/09, Lex 564753; postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2007 roku, sygn. II CZ 110/07, Lex nr 621775). W ocenie sądu sytuacja materialna oraz fakt, iż pozwana jest małoletnia umożliwiły zastosowanie omawianej dyspozycji.

Mając na uwadze powyższe rozważania orzeczono jak w sentencji.

SSR Anna Dulaska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda
3. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć kuratorowi pozwanego z pouczeniem o apelacji
4. akta przedłożyć z pismami, apelacją lub za 28 dni

SSR Anna Dulaska